

a budiž konečně vzhledem na obsah dovolání ještě podotknuto, že dovolatelé odvolávající se na rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 1. prosince 1887 čís. 13167 sb. čís. 11.867, v němž se vyslovuje, že vydražitel ohledně nekrytého zbytku pohledávky své má další nárok proti osobnímu dlužníku, pokud zbytek tento není kryt skutečnou hodnotou vydražené nemovitosti, patrně přehlíží, že zmíněné rozhodnutí pochází z doby, než nastala platnost nového exekučního řádu a že již z toho důvodu na náš případ se nehodí.

Čís. 312.

Také se svoláním pozůstalostních věřitelů (§ 813 obč. zák.) dlužno sečkatí až do rozhodnutí sporu o právo dědické (§ 127 nesporného řízení).

Není závady, by dědic z pozdější závěti přihlásil se k pozůstalosti též z dřívější závěti pro případ, že ona závěť byla by uznána za neplatnou.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919, R I 423/19.)

K pozůstalosti po Arturu P-ovi přihlásili se zůstavitelův bratr a zůstavitelův synovec ze zákona a zůstavitelova sestra ze závěti ze dne 1. července 1918, vesměs s výhradou právního dobrodiní inventáře. Mimo to byla na soud přijata a prohlášena starší závěť ze dne 7. května 1917. Hledíc k odporujícím si dědickým přihláškám, jednak ze zákona, jednak ze závěti ze dne 1. července 1918, poukázal pozůstalostní soud dědice ze zákona, by podali žalobu na dědičku ze závěti. Žaloba byla včas podána. Usnesením ze dne 22. července 1919 vyzval pozůstalostní soud veškeré účastníky pozůstalosti, kteří by ze zákona, pokud se týče ze závěti ze dne 7. května 1917 byli povoláni k dědictví, by do 6 neděl prohlásili, zda a z jakého důvodu činí si nároky na pozůstalost, pokud se týče, by podali dědickou přihlášku. Již před tím konal se dne 28. června 1919 k návrhu přihlásivších se dědiců na pozůstalostním soudě rok za účelem likvidace pohledávek, jež zůstavitelovými věřiteli byly přihlášeny k pozůstalosti. Při roku byly jednak zůstavitelovým bratrem, zároveň správcem pozůstalosti, jakožto dědicem ze zákona, jednak zůstavitelovou sestrou, jakožto dědičkou ze zákona některé přihlášené pohledávky uznány, jiné popřeny. Vyřizuje protokol o roku odkázal pozůstalostní soud usnesením ze dne 1. července 1919 na pořad práva věřitele, jichž pohledávky byly při roku popřeny. **R e k u r s n í s o u d:**

1. zrušil usnesení pozůstalostního soudu ze dne 22. července 1919, poněvadž bezdůvodným jest, vyzývati dědice ze zákona k dědické přihlášce, když jest zde závěť, když přes to tito dědici byli vyzváni k dědické přihlášce a dva z nich ji skutečně také podali, když dědička ze závěti dřívější podala již dědickou přihlášku ze závěti pozdější, takže její dědickou přihlášku ze starší závěti bylo by lze jen tenkrát připustiti, kdy pozdější závěť byla bezúčinnou;

2. zrušil usnesení pozůstalostního soudu ze dne 1. července 1919 a uložil mu, by, zřídě opatrovníka pozůstalosti, s tímto likvidací pohledávek, přihlášených k pozůstalosti, provedl a pak po zákonu dále jednal, poněvadž zahájen jest spor o právo dědické, následkem toho jest právo,

dědickou přihláškou nabyté, do rozhodnutí sporu suspendováno, potýkající se nápadníci dědictví nejsou, pokud dědické právo jest sporným, reprezentanty zůstavitelovými, nemohou jako takoví věřiteli pozůstalosti býti žalováni, tím méně pak jsou oprávněni, by při likvidaci přihlášené pohledávky uznávali nebo neuznávali, což platí i o správci pozůstalosti, ježto sám jest dědicem zákonným. Poněvadž však věřitelé pozůstalosti nemohou v tomto případě býti hůře v tom, než kdyby žádná přihláška dědická dosud podána nebyla, nutno dle obdoby dvor. dekr. ze dne 19. ledna 1790 čís. 1094 sb. z. s. zřídití pozůstalosti opatrovníka a s ním likvidaci provésti.

Nejvyšší soud usnesení rekursního soudu v odstavci 1. k rekursu testamentární dědičky zrušil a obnovil usnesení pozůstalostního soudu, v odstavci 2. k rekursu přihlásivších se dědiců ze zákona zrušil.

Důvody:

Zůstavitelova sestra přihlásila se dne 3. prosince 1918 k pozůstalosti ze závěti ze dne 1. července 1918. Přihláška byla na soud přijata. Dle protokolu ze dne 27. prosince 1918 bylo jí známo, že byla soudu k prohlášení předložena též závěť ze dne 7. května 1917. Nebylo tedy sice třeba, by rekurentka byla soudem zvláště vyzývána k podání dědické přihlášky z posléz uvedeného testamentu, než vyzvání takové není nezákonným a dědičce testamentární nemůže býti zabráněno, by se přihlásila z testamentu dřívějšího pro případ, že by pozdější testament byl uznán neplatným. Náhled soudu rekursního, že přihláška z prvního testamentu ze dne 7. května 1917 je přípustna jen tehdy, kdyby testament ze dne 1. července 1918 byl bezúčinným, sdíleti nelze. Nebylo tedy důvodu ke zrušení usnesení prvního soudu, vyzývající účastníky k oznámení dědických nároků resp. k podání přihlášky dědické a bylo proto toto usnesení obnoveno. Žaloba o dědické právo byla dne 25. března 1919 podána a jest tudíž dle ustanovení § 127 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. s projednáním pozůstalosti sečkatí až do rozhodnutí sporu, touto žalobou zahájeného. Účelem konvokace věřitelů jest dle § 813 obč. zák. vyšetření a zjištění pozůstalostních dluhů, tedy úkon, jež pokládati sluší, jakž také z ustanovení § 105 nesp. pat. vyplývá, za část řízení, patřící k projednání pozůstalosti. Platí tedy i pro řízení konvokační ustanovení § 127 nesp. pat., že jest s ním sečkatí až do rozhodnutí sporu, zahájeného mezi dědici, to tím spíše, poněvadž přihlášeným dědicům, pokud jejich právo dědické jest sporným, nedostává se legitimace k uznání nebo neuznání přihlášených pohledávek. V důsledku toho není odůvodněno usnesení v odpor vzaté, pokud ukládá pozůstalostnímu soudu pokračování v konvokačním řízení s opatrovníkem pozůstalosti. Zájmy věřitelů pozůstalostních nepřicházejí tu v úvahu, neboť konvokace věřitelů jest dle § 813 obč. zák. právem dědice, děje se, jak vyplývá z ustanovení § 814 a 815 obč. zák. v jeho zájmu, nikoli v zájmu věřitelů a soud není dle § 811 obč. zák. povinen, o zajištění a uspokojení věřitelů zůstavitelových dále se starati, než pokud to oni sami žádají. Mimo to není tu žádného z případů, v nichž zřízení opatrovníka pozůstalosti dle §§ 77—79 nesporného patentu jest přípustno.

Nutno tedy, vzhledem k ustanovení § 127 nesp. pat. s dalším projednáním pozůstalosti, k němuž, jak již řečeno, náleží též spolehlivé vyšetření stavu passiv pomocí konvokace věřitelů, sečkat až do vyřízení sporu mezi dědici, aniž třeba jest z úřední moci opatrovníka pozůstalosti zřizovati. Byla proto tato část usnesení v odpor vzatého, nařizující pokračování v likvidaci pohledávek s opatrovníkem pozůstalosti, zrušena.

Čís. 313.

Od času a po dobu, co nájemce užívá bytu proto, že byl mu obcí (společným bytovým úřadem) přikázán, nelze proti němu povolit exekuci vyklizením bytu na základě dřívějšího exekučního titulu, dotýkajícího se původní smlouvy nájemní.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919, R I 442/19.)

Návrh majitele domu, by povolena mu byla proti nájemci dle právoplatného rozsudku ze dne 15. září 1919 exekuce nuceným vyklizením bytu, byl pr v o u s t o l i c í zamítnut. D ů v o d y: Jak z návrhu exekučního a z výměry městského úřadu v K. ze dne 29. září 1919 patrno, byl na základě zmocnění, uděleného zemskou správou politickou v Praze ze dne 23. dubna 1919 čís. 19 z. z., bytov. komisí města K. dne 28. září 1919 dle § 6 nařízení vlády republiky Československé ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. zabrán vymáhajícímu věřiteli byt, jehož vyklizení se navrhuje, a přidělen exekutovi. Dle § 7 cit. nařízení zabráním bytu pozbývá majitel domu práva, by volně nakládal se zabraným bytem. Tomuto zabráním bytu musí ustoupiti soukromoprávní nároky, jak patrno z § 7 téhož nařízení ohledně nájemních smluv. Vzhledem k tomu majitel domu není více oprávněn, činiti návrh na vyklizení bytu, to tím méně, když, jak patrno ze žádosti, byl přidělen byt exekutovi. Dle § 3 ex. ř. povolení exekuce může státi se jen k návrhu strany, k návrhu oprávněné, a touto není více vymáhající věřitel z důvodů právě uvedených. Dle žádosti sice výměr městského úřadu, týkající se zabráním bytu, není v právní moci a dle § 24 nař. vl. ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n., je-li podán odpor, má též odkladný účinek, než dle náhledu soudu účinek ten se vztahuje sice na převzetí a eventuálně vyklizení bytu dle § 8 cit. nařízení a vůbec na následky zabráním, nikoli však na pozbytí volné dispozice se zabraným bytem, které majitel domu, jak patrno z § 7 cit. nař., pozbývá již samotným zabráním, aniž by bylo nutno vyčkatí právní moci dotyčného výměru, neboť by jinak majitel domu mohl snadno účel zabráním bytu zmařiti, jak by právě v tomto případě státi se mohlo. Zdali pak městský úřad byt dlužníku přidělil právem či neprávem, nepřísluší posuzovati soudu, nýbrž nadřízenému úřadu politickému. R e k u r s n í s o u d povolil navrhovanou exekuci. D ů v o d y: První soudce, vydávaje v odpor brané usnesení, přehlédl úplně dvě okolnosti, především, že podle vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. k provádění zabírání bytů oprávněny jsou na základě zvláštního zmocnění, jim zemským politickým úřadem uděleného (čl. I.) pouze o b c e, pokud se týče společné bytové úřady,